

SARAH REES BRENNAN

SABRINA

ÎN TRE LUMINĂ ȘI ÎN TÂNERIC

Anotimpul vrăjitoarei

Traducere din limba engleză de
SIMONA ȘTEFANA STOICA

CORINT
BOOKS
2020

*Lui Kelly Link, rulou cu scorțișoară și cuvânt interzis,
care știe întotdeauna să găsească
frumusețea stranie a lucrurilor! Slavă Satanei!*

*„Indiferent că poți face sau visezi că poți face, începe!
Îndrăzneala poartă în sine geniu, putere și magie.
Începe acum!” — citat atribuit lui Goethe*

CEVA MALEFIC

Am zărit-o la marginea pădurii la începutul lunii septembrie. Mașina ei sport roșie era parcată sub copaci, iar fata stătea pe capotă, purtând un palton verde. Arăta ca desprinsă dintr-o reclamă auto care putea convinge orice băiat că își dorea să cumpere.

Nici eu nu sunt de neglijat. Mătușa mea, Hilda, îmi spune că sunt la fel de drăguță ca un gândăcel, iar ea crede cu adevărat că gândacii sunt adorabili. Aș fi felicitat-o în gând pe fata cu pricina pentru darurile generoase cu care a înzestrat-o Mama Natură și aș fi mers mai departe fără să-i arunc încă o privire, dacă iubitul meu nu i-ar fi oferit atât de multe!

Harvey mă conducea acasă de la școală. Pentru că vântul se întetise, ne grăbeam înainte ca el să o fi zărit. O rafală s-a răsuцит în jurul nostru ca un bici invizibil. Am privit primele frunze căzând din copaci într-un vârtej verde neașteptat de frumos și de strălucitor. Au scânteiat în aer ca o ploaie de smaralde și, pe neașteptate, am simțit un junghi. Vara urma să se sfârșească. O pătură de nori argintii și denși era întinsă deasupra copacilor. Greendale era în umbră, rătăcit de soare. Se înnopta curând.

L-am înghiontit pe Harvey și am încercat să-mi păstrez vocea destinsă.

— E sexy, dar e foarte frig!

— Hei, dar nici nu se compară cu tine! a spus Harvey. Frumoasă mașina, totuși!

— Sigur, te uitai la mașină!

— *Asta* făceam! a protestat Harvey. Brina!

Vântul m-a tras stăruitor de jachetă în timp ce alergam prin frunzele proaspăt căzute, de parcă ar fi fost fantome care încercau să-mi atragă atenția. Harvey m-a urmărit, tot protestând și râzând. Am lăsat-o pe fata în verde în urma noastră.

Harvey, Roz, Susie și eu am devenit prieteni la cataramă chiar în prima noastră zi de școală, așa cum doar copiii reușesc să o facă: străini la prima sonerie și suflete pereche până la prânz. Cei din jur au spus că, într-o zi, băiatul va înceta să își mai dorească fete drept colegi de joacă și că, astfel, îl vom pierde pe Harvey. Nu s-a întâmplat asta.

De când mă știu, l-am iubit pe Harvey, și tot de când mă știu, am fost îndrăgostită de el. A fost primul băiat cu care m-am sărutat și niciodată nu mi-am dorit ca lucrurile să fi stat altfel.

Îmi amintesc că am fost într-o excursie prin pădurile din Greendale și am găsit o fântână abandonată în apropierea unui pârau. Harvey a fost atât de încântat de descoperire, încât s-a așezat pe malul râului și a făcut imediat un desen cu fântâna! M-am uitat pe furiș la capul lui cu păr întunecat la culoare aplecat deasupra paginilor din caietul său de schițe și mi-am dorit să fie al meu. Dar nu aveam o monedă pe care să o arunc în fântână, iar când am încercat să arunc în schimb o pietricică, am ratat.

Era iarnă când Harvey m-a întrebat dacă voiam să merg la film. I-am acceptat invitația și am fost șocată și încântată să

descopăr că eram doar noi doi. Am fost atât de emoționată, încât nu am nicio idee despre ce a fost vorba în film! Tot ce îmi amintesc este atingerea mâinilor noastre atunci când amândoi ne-am întins după popcorn. Un gest atât de simplu, atât de inocent, însă atingerea a fost electrizantă! El și-a întins mâna, mi-a prins degetele acoperite cu sare și m-am gândit: *Așa ard vrăjitoarele.*

Îmi amintesc de el cum s-a aplecat și m-a sărutat când am ajuns în fața porții. Am închis ochii, iar sărutul a fost delicat. Am fost surprinsă că întreaga livadă de mere nu s-a transformat pe dată în trandafiri roșii înfloriți.

De atunci, eu și Harvey ne-am ținut de mână la școală, el m-a condus acasă în fiecare zi și am mers la întâlniri. Dar nu am adus niciodată în discuție dacă eram în mod oficial iubit-iubită. Unii îl numesc iubitul meu, eu însă... nu încă.

Îmi este teamă ca nu cumva să pierd ce avem. Familia îmi tot spune că nu poate dura.

Și mă tem că el nu simte la fel ca mine.

Știu că Harvey mă place. Știu că niciodată nu mă va răni. Dar vreau ca inima lui să bată năvalnic atunci când mă zărește, ca și cum cineva încearcă să-i pătrundă în suflet. Și mă întreb dacă el s-ar mulțumi cu ceva sigur și familiar. Fata din vecini, nu fata ideală.

Uneori, vreau ca el să mă privească de parcă aș fi magică.

Sunt pe jumătate magică, până la urmă.

***

Ca de obicei, Harvey și-a luat rămas-bun în fața porții mele printr-un sărut. Bineînțeles, ocazional intra să îi salute pe ai mei, dar îmi place să păstrez o oarecare distanță între prieteni și familie. Am închis ușa și m-am luat după deliciosul miros de zahăr care plutea pe hol.

— Oposum, ai ajuns! a strigat mătușa Hilda din bucătărie. Prepar dulceață! Are toate ingredientele tale preferate din grădină: căpșune, mure, ochi de verעיță...

— Nu! am exclamat. Mătușa Hilda! Am vorbit despre asta!

M-am oprit în ușa bucătăriei și mi-am privit cu groază mătușa, simțindu-mă trădată. Ea stătea în dreptul cuptorului nostru negru din fontă, amestecând dulceață de culoarea sângelui într-o oală de mărimea unui cuptor. Purta un șorț roz cu mesajul SĂRUTĂ BUCĂȚARUL!

A clipit în direcția mea.

— O să vezi, este delicios!

— Sunt sigură că o să văd, am zis. Întrebarea este dacă și dulceața va vedea?

Chipul dulce și blajin al mătușii Hilda a devenit dulce și încurcat. Familia mea nu prea înțelege simțul gustului la muritori. Când eram mică, mătușa Zelda ținea prelegeri lungi și inutile despre cât de hrănitori sunt viermii și cum există tinere vrăjitoare înfometate în Elveția.

Mătușa Hilda, care este mai puțin pretențioasă decât mătușa Zelda, mi-a acceptat întotdeauna preferințele de muritoare printr-o ridicare din umeri. S-a apropiat de mine și m-a mângâiat cu afecțiune de păr, din fericire cu mâna care nu ținea lingura de lemn pătată în nuanțe de roșu.

— Fata mea pretențioasă! Niciodată nu vrei să mănânci ce e bine pentru tine. Poate că lucrurile se vor schimba după ce îți vei dobândi puterea.

Până și în bucătăria mea primitoare, unde aerul cald era înmiresmat cu zahăr, am simțit un fior.

— Poate...

Mătușa Hilda mi-a zâmbit.

— Încă nu-mi vine să cred cât de aproape este cea de-a șaisprezecea ta aniversare! Zici că mai ieri eu și mătușa ta te-am ajutat să vii pe lume! Erai atât de drăguță, acoperită cu sânge și mucus, iar placenta ta a fost deli...

— Te rog, oprește-te!

— Oh, ești stânjenită?

— Ăăă, mai degrabă dezgustată.

— A fost un moment deosebit de emoționant. Biata și draga ta mamă voia să te nască într-un spital. Îți poți imagina?

Mătușa Hilda s-a cutremurat.

— Spitalele sunt de-a dreptul insalubre! Niciodată nu te-aș lăsa în apropierea vreunui astfel de loc îngrozitor! De la început ai fost cea mai bună fata a mea, iar eu mi-am promis că voi avea grijă de tine. Acum, uită-te la tine! Copilul meu matur, pregătit să-și vândă sufletul Satanei!

Mătușa Hilda m-a ciupit de obraz și s-a reîntors la dulceața ei. Fredona de parcă nu exista o idee mai fermecătoare în lume.

Aceasta era familia mea: îi eram dragă, dar îi era și mai drag să mă facă de râs, agitându-se încontinuu în legătură cu ce mâncam, strictă când venea vorba de lecțiile mele, dorind mereu tot ce e mai bun pentru mine și așteptând atât de mult din partea mea! Până la urmă, nu este atât de diferită de alte familii, cu excepția devotamentului față de Lordul Întunecat.

Mătușa Hilda a încetat să mai fredoneze.

— Ce liniște este aici! Mătușa ta, Zelda, este plecată la o consultație cu Părintele Blackwood, așa că suntem doar noi trei la cină. Ce mai face admiratorul tău?

— Oficial, nu este iubitul meu, am spus. Sau admiratorul meu, presupun, dar e în regulă.

— Asta e bine! a spus Hilda. E un băiat drăguț. Îmi fac griji pentru Harvey și fratele lui. Copiii au de pățimit într-o casă unde, în absența unei mame, domnește un bărbat nemilos.

Gândul la Harvey era, de obicei, reconfortant, dar nu și azi. Mi-am dres glasul.

— Unde este Ambrose?

— Oh, vărul tău este sus, pe acoperiș, a spus mătușa Hilda. Știi cât adoră Ambrose furtunile de vară!

***

Am ieșit din mansardă să îmi găsesc vărul.

Noaptea întunecase cerul, iar vântul sufla sălbatic, zburătăcind frunzele. Ambrose stătea chiar pe marginea acoperișului nostru înclinat, dansând și cântând pentru cea din urmă răsuflare a verii. În jurul taliei, avea înfășurată o cobră al cărei cap se înălța în dreptul cataramii de la curea, ochii săi aurii strălucind ca niște bijuterii. Ținea o a doua cobră asemenea unui microfon, cu coada solzoasă înfășurată în jurul încheieturii. Cânta direct în gura ei larg deschisă, în timp ce se mișca și se învârtea de parcă panta acoperișului și jgheabul nostru formau un ring de dans. Ambrose dansa cu frunzele, cu furtunile, cu întreaga noapte. Frunzele se învârteau în jurul lui ca niște confeti, iar vântul șuiera cu glasul a încă o mie de șerpi.

Mi-am dus palmele pâlnie la gură și am strigat:

— Am auzit de mișcări șerpești, dar asta este ridicol!

Vărul meu s-a întors, îndepărtând astfel vânturile intense de casa noastră. Cobrele au dispărut în neant. Ambrose mi-a făcut cu ochiul.

— Știi doar, sunt adeptul metaforelor! mi-a răspuns. Bine ai venit, Sabrina! Cum e lumea malefică de dincolo de pereții casei noastre?

Când eram mică, mă întrebam deseori de ce vărul meu, Ambrose, nu putea să iasă și să se joace cu mine în pădure. Mătușa Hilda îmi explicase că era pedepsit să rămână în casă, dar pe atunci aveam șase ani și nu înțelegeam mare lucru.

— Află că pedeapsa lui a fost nedreaptă, Sabrina, și, de aceea, trebuie să-l iubim mai mult, ca să încercăm să compensăm cumva asta. Când ești plin de exuberanță tinerească, este firesc să te distrezi cu mici năstrușnicii, cum ar fi tachinarea fetelor, distrugerea trăsurilor, înecarea marinarilor, pârlolirea orașelor, năruirea civilizațiilor și așa mai departe. Băieții tot băieți sunt!

Au trecut câțiva ani până să descopăr de ce anume se făcuse vinovat Ambrose pentru o astfel de pedeapsă.

Mătușa Hilda a fost întotdeauna indulgentă cu Ambrose. Nu este mama lui, îi este un văr foarte îndepărtat, însă mătușa Hilda s-a mutat în Anglia și l-a crescut de când era mic și avea nevoie de cineva alături. Cei doi au locuit împreună acolo atât de mult timp, încât, aproape un secol mai târziu, mătușa Hilda încă are accent britanic. Mi-o și imaginez venind să aibă grijă de un mic Ambrose, magică și plină de grijă maternă, coborând din înalt precum o variantă diavolească a lui Mary Poppins.

Vraja care îl leagă pe Ambrose de casa noastră a fost făurită cu decenii în urmă, dănuind de mai mult timp decât sunt eu în viață. Întotdeauna mi-a fost alături, bântuind casa ca o fantomă prietenoasă. Când eram mică, era partenerul de joacă ideal, făcându-mi păpușile să se miște singure și jucăriile să se deplaseze iute prin cameră. Acum, că am crescut, este ca un frate mai mare, puțin răutăcios, dispus să bârfească toată ziua cu mine despre băieți. Sau despre fete, dacă mi-aș dori vreodată așa ceva. Pentru Ambrose nu contează.

Am gonit gândurile care nu îmi dădeau pace și am pășit cu atenție pe panta acoperișului ca să mă așez lângă el.

— Lumea este aproape la fel ca întotdeauna.

— Într-adevăr? Din tot ce aud, pare că lumea se schimbă. Schimbări climatice, activiști pentru drepturile vrăjitorilor... Sună oribil!

Vocea lui Ambrose era melancolică.

— Aș vrea să pot vedea toate astea cu ochii mei.

— Înveselește-te! Orașul nostru este aproape la fel. Nimic nu se schimbă în Greendale.

Ambrose a murmurat evaziv.

— Ce te îngrijorează?

— Nimic.

— Nu poți să mă minți, Sabrina, te cunosc! De asemenea, am aruncat o vrajă asupra ta, așa că nasul îți va deveni violet dacă mă minți.

— Glumești!

Ambrose a rânjit.

— Oare? Rămâne de văzut! Deocamdată, împărtășește-mi ne-cazurile tale! Hai, dă-i drumul! Vărul Ambrose este numai urechi.

Am ezitat. De pe acoperiș, puteam să văd aproape tot orașelul nostru, înconjurat de copaci. Pădurile se întindeau până hăt, departe, întunecate și misterioase. M-am cutremurat, iar Ambrose m-a cuprins cu brațul.

— Botezul tău întunecat? Prietenii tăi muritori? Stai, nu! Pariez că este Harvey!

Vocea mi-a devenit mai ascuțită.

— Ce te face să crezi că este vorba despre Harvey?

Strânsoarea lui Ambrose s-a întetit parcă.

— O presupunere nechibzuită. Eu sunt nechibzuit și mereu fac presupuneri. Și știu cât de mult îți place de el. Ține minte, nu afirm că înțeleg atracția. Personal, prefer ca băieții mei de aur să fie puțin devastați.

L-am înghiontit. Ambrose a râs.

— Deci, ce se întâmplă cu băiatul tău? Se află într-o etapă artistică dezolantă? Pe imaginea desfătătoare a Satanei într-o rochie de bal, sper că nu a început să te numească muza lui!

Am cugetat cu atenție înainte să-i răspund. Uneori, exista un sentiment apăsător în jurul lui Harvey, de parcă îi păsa și trebuia să îndure prea mult.

— E trist câteodată. Tatăl și fratele său lucrează amândoi în mine, iar tatăl îl presează să ia și el câteva schimburi. Vorbește mult despre afacerea și moștenirea familiei, dar Harvey nu vrea să fie prins acolo jos, în beznă.

— O veste bună, Harvey, exploatarea minieră este o industrie pe moarte! a spus Ambrose. Cu un glas mai grijuliu, a adăugat: Deși lucrurile nu rămân moarte în orașul nostru.

— Am văzut... Mă simt atât de toantă, spunând asta, dar am văzut o fată frumoasă la marginea pădurii. Mă întrebam dacă nu cumva Harvey crede că e mai atrăgătoare decât mine.

— Imposibil! a exclamat Ambrose. Ridicol! Stai, i-ai făcut o poză acestui specimen splendid? Arată-mi-o și îți voi spune adevărul, ai încredere în mine! Bine, nu poți să ai încredere în mine. Chiar și așa, arată-mi!

Mi-am înghiontit vărul.

— Mulțumesc foarte mult! Îmi ești de mare ajutor!

Amândoi ne-am așezat pe panta acoperișului. Ambrose și-a întins picioarele. Eu mi-am îmbrățișat genunchii.

— Crezi că ți-ar putea fi necredincios? a întrebat Ambrose. O să arunc o vrajă asupra lui – o să simtă cum ochii lui rătăcitori se topesc.

— Nu! Nu ai face asta, Ambrose!

L-am privit, clocotind de furie. Pentru o clipă, o licărire întunecată a strălucit în ochii ca de tăciune ai lui Ambrose.

— Bineînțeles că nu, glumeam! Aș face doar o vrajă amuzantă și inofensivă, pentru că sunt un scump. Nu arăt ca un scump?

Mi-am ridicat o sprânceană. Ambrose a rânjit. Am mimat cum îi tai gâtul cu degetul mare, iar Ambrose și-a apăsat o mână în dreptul inimii, de parcă ar fi fost grav rănit.

— Cred că... Aș vrea doar să fiu sigură în privința lui, am spus. Întotdeauna mi-am dorit să descopăr marea dragoste, așa cum au făcut-o mama și tata. Dar, pentru a avea o astfel de legătură, cealaltă persoană trebuie să te iubească la rândul ei.

Mama a fost muritoare, iar tata a fost unul dintre cei mai puternici vrăjitori din Greendale. Nici nu-mi pot imagina cât de mult trebuie să o fi iubit, ca să se căsătorească și să mă aibă.

— Știi, e o vrajă pentru asta! Ai fire de păr de la Harvey?

— Nu, nu am! Și nu, *Ambrose*, nu vreau să arunc o vrajă de dragoste asupra *iubitului meu* și a unuia dintre *cei mai buni prieteni ai mei din copilărie*, ca *ultima ciudată*, mulțumesc mult de întrebare!

Am vorbit pe un ton sever și exigent, specific mătușii mele, Zelda. Ambrose și-a scuturat nepăsător mâna. Frunzele fluturau spre el, de parcă erau fluturi ce puteau să-i coboare în căușul palmei.

— Nu m-am referit la o vrajă de dragoste. Nu sunt cel mai mare fan al lor. Fac totul mult prea ușor, iar mie îmi plac provocările. Noi doi suntem atât de drăguți, Sabrina, încât oricine ne-ar propune o vrajă de dragoste ne-ar insulta. Dar există o vrajă care ar putea să-i deschidă ochii și să-i arate cât de minunată ești. Adolescenții pot fi atât de orbi! Ai încredere în mine, știu. Am trecut și eu prin etapa asta.

Aș putea să o fac. Pot să fac vrăji simple. Mătușile mele și Ambrose sunt întotdeauna pregătiți să mă ajute cu magia și

m-au învățat tot ce au putut, dar îmi spun că nu se compară cu lecțiile pe care le voi primi după botezul meu întunecat, când voi merge la Academia Artelor Oculte.

— Sună tentant, am recunoscut.

— Ispitele adesea sunt tentante.

Dacă aș face vraja propusă de Ambrose, aș putea fi sigură de el. Mi-a plăcut imaginea lui Harvey privindu-mă admirativ, uitând de orice altceva de pe lume. Nu aveam timp la dispoziție, dar puteam fi sigură de el în perioada rămasă. Am căutat să alung această dorință secretă.

— Nu știi, am spus. Să arunc o vrajă asupra lui Harvey, nu mi se pare corect.

— Cum dorești! Ești o fată așa de bună! a spus Ambrose. Uneori mă întreb cum vei reuși să devii o vrăjitoare malefică.

— Mda, i-am șoptit vântului, mult prea încet pentru ca până și Ambrose să mă audă. Și eu mă întreb.

Ambrose s-a ridicat, îndepărtând frunze moarte și urme de piele scânteietoare de șarpe de pe jeansii negrii.

— Ziua s-a sfârșit, iar eu trebuie să mă ocup de sfârșitul doamnei Portman, care mă așteaptă în camera de îmbălsămare.

Familia noastră administrează o casă funerară. Până și vrăjitoarele trebuie să-și câștige existența!

Ambrose s-a oprit și mi-a atins cu grijă maxilarul. Când mi-am ridicat bărbia, mi-a oferit un zâmbet luminos.

— Înveselește-te, Sabrina! Și anunță-mă dacă te răzgân-dești cu privire la vrajă!

Am dat din cap și am rămas pe acoperiș cu furtuna și gândurile mele. Cuvântul *sfârșit* nu-mi dă pace. *Ziua s-a sfârșit. Sfârșitul doamnei Portman. Sfârșit* s-ar putea să fie cel mai înfricoșător cuvânt pe care îl cunosc.

Sfârșitul verii. Doar câteva săptămâni și apoi totul se va sfârși.

Toată viață am știut că, atunci când aveam să împlinesc șaisprezece ani, urma să trec prin botezul meu întunecat, să-mi scriu numele în carte și să merg la Academia Artelor Oculte ca o vrăjitoare cu drepturi depline. Când eram copil, credeam că ziua aceea nu va veni niciodată. Eram tare nerăbdătoare să îndeplinesc destinul pe care părinții mei și-l doriseră pentru mine, să îmi fac mătușile mândre și să devin o vrăjitoare adevărată.

Aniversarea mea este în ultima zi de octombrie, iar vara se apropie deja de final. Atunci nu mi-am dat seama că prețul pe care urma să-l plătesc, de îndată ce îmi acceptam destinul ca vrăjitoare, ar fi fost viața mea de muritoare. Acum doar la asta mă pot gândi: cum o să-mi pierd prietenii, cum o să-l pierd pe Harvey, cum o să pierd până și ora de mate de la Baxter High.

În fiecare zi, simt că lumea pe care o cunosc îmi scapă puțin câte puțin printre degete.

Cu toate acestea, încă iubesc magia. Iubesc senzația puterii, cum crește și se intensifică în venele mele, dar și speranța de a avea mai mult. Iubesc momentul în care o vrajă decurge perfect, la fel de mult pe cât urăsc gândul de a-mi dezamăgi familia.

Este o alegere imposibilă, una pe care trebuie să o iau cât de curând. Niciodată nu m-am gândit la asta când visam cu ochii deschiși la magie sau când Harvey m-a sărutat. Bănuiesc că o parte din mine încă era convinsă că ziua aceea nu va veni niciodată.

Vreme îndelungată, m-am gândit că viitorul o să fie întotdeauna departe. Nu sunt pregătită să-l întâmpin.

CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ÎNTUNERIC

Suntem pădurile imprevizibile, suntem copacii transformați în argint sub o mie de luni, suntem șoaptele care străbat frunzele moarte. Suntem copacii de care au fost spânzurate vrăjitoarele, martori împovărați. Pământul care a băut sângele vrăjitoarelor poate să prindă suflul vieții. Sunt nopți în care pădurile sunt martorii iubirii și nopți în care suntem martorii morții.

Fata aceea îmbrăcată în verde zărită de tânăra pe jumătate vrăjitoare aștepta un băiat. El a venit într-un final la ea prin furtună. Multe perechi se îmbrățișează în mijlocul copacilor noștri, însă nu și ei. Întâlnirile dintre îndrăgostiți se încheie adesea cu o ceartă.

— Îți spun să părăsești acest oraș plictisitor și să vii cu mine! l-a îndemnat ea. Plec în LA. Voi deveni vedetă.

Băiatul a schițat un zâmbet plin de tristețe, cu ochii ațintiți asupra pământului.

— Nu asta spun toți când se îndreaptă spre LA? Că vor fi vedete. Măcar o dată, aș vrea să aud pe cineva zicând că merge în LA să devină chelner.

— Măcar eu voi fi cineva! s-a răstit ea. Tu ce vei fi, dacă rămâi aici? Vei fi un ratat întreaga ta viață?

Băiatul și-a ridicat ochii și a privit-o.

— Bănuiesc că da, i-a spus în cele din urmă.

S-a întors și s-a îndepărtat de ea, cu mâinile în buzunare. Ea l-a strigat, o poruncă furioasă, rostită clar și răspicat. Nu i-a răspuns.

Era prea supărată să se întoarcă în mașină. S-a avântat în pădure și a înfruntat vântul. Paltonul de un verde viu s-a unduit în spatele ei în timp ce mergea; gluga i-a alunecat de pe părul strălucitor, iar vântul ne-a transformat crengile în degete lungi, care s-au întins pentru a-i smulge hainele, și gheare, care i-au răscolit pletele și i-au zgâriat pielea. S-a îndepărtat de potecă și s-a pierdut în pădurile noastre. E atât de ușor să te rătăcești în pădurile noastre! A descoperit o poiană mică, unde curgea un pârau limpede.

Am fi putut să o avertizăm. Dar nu am făcut-o.

Pârâul strălucea ca un lanț de argint întins pe pământ. Vântul puternic, lugubru, nu a tulburat suprafața apelor.

Fata a înaintat, încruntându-se nedumerită, apoi și-a văzut propria imagine în apele argintii, asemănătoare oglinzilor. Ea nu a zărit zgârieturile de pe chip sau părul ciufulit. În oglinda apelor, avea farmecul pe care doar un străin îl poate avea. A surprins imaginea unei persoane încântătoare, care te putea convinge că mitul fals al perfecțiunii era adevărat. Cineva imposibil de uitat, odată ce a fost privit.

A ignorat vântul, pădurea și lumea. S-a văzut doar pe ea însăși. A auzit doar cântecul sirenei.

Aceasta este gloria pe care ai așteptat-o. Te-ai născut pentru asta. Tot ce trebuie să faci este să întinzi mâna și să o iei.

Întotdeauna ai fost menită să fii specială, frumoasă, unică; doar tu meriți să primești acest dar, doar tu, doar tu...

Când mâinile au apărut din ape, fata și le-a întins cu nerăbdare pe ale ei, tânjind după o îmbrățișare.

Pârâul a sorbit-o cu o singură înghițitură, inclusiv paltonul verde. Lupta scurtă abia dacă a răscolit apele calme și argintii. Apoi fata a dispărut.

În lumea celor vii, ultimele cuvinte rostite despre ea au fost *Nu se compară cu tine*. Nu este un epitaf pe care și l-ar dori cineva, dar asta nu mai contează.

Acum, fata aceea dispărută nu mai reprezintă nimic: nimic altceva decât ecoul unui suspin care dispare treptat printre frunzele verii. Este o tradiție să lași în urmă un ecou. Pădurile noastre sunt pline de ecouri.

Oamenii își petrec întreaga viață așteptând ceva să înceapă și, în schimb, ajung la final.

Ei bine, nu prea te poți plânge de finaluri. Toată lumea are parte de unul.